

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Πανεπιστήμιον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἀυγούστου 1897

Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 33

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 249)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπί-
σκεψιν, τὴν ὁποίαν διηγήθημεν, ὁ Αὐ-
τοκράτωρ ἀνεχώρει εἰς Δρέσδην,
ὅπου ἐσκόπευε νὰ δώσῃ σειρὰν
ἐορτῶν, πρὶν ὑπάγῃ νὰ τεθῇ ἐπὶ
κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων του,
τὰ ὁποῖα εὗρισκοντο ἤδη κατε-
σκηνωμένα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ
Οὐίστουλα.

Διὰ ναυξήσῃ ἔτι μᾶλλον ἢ
λαμπρότης τῶν διασκεδάσεων
τούτων, ἡ Αὐτοκράτειρα θὰ με-
τέβαινε πρὸς συνάντησιν τοῦ
συζύγου της εἰς τὴν πρωτεύου-
σαν τῆς Σαξωνίας, ὅπου καὶ ἔφθασε
τυφῶντι, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφι-
ξιν ἐκείνου.

Τὰ πάντα ἔγιναν ὅπως τὰ εἶχε προ-
σχεδιάσῃ ὁ Ναπολέων· διότι ὁ θαυ-
μάσιος οὗτος νοῦς ἐκανόνιζε τὰ τῶν
ἐορτῶν μετὰ τόσης ἐπιμελείας καὶ ἀ-
κριβείας, μεθ' ὅσης καὶ τὰ τῶν σπουδαιο-
τέρων στρατιωτικῶν κινήσεων ἢ διπλωμα-
τικῶν ἐνεργειῶν! Καθημερινῶς ἐδίδοντο
χοροὶ, γεύματα, συναυλίαι, ἐκδρομαί, φω-
ταΐσαι. Αἱ γυναῖκες ἐπαρουσιάζοντο φέ-
ρουσαι λαμπρὰς ἐνδυμασίας, μετὰ τὴν κε-
φαλὴν καὶ τὸ στήθος κεκαλυμμένα δι'
ἀδαμάντων, οἱ ὅποιοι ἐσπινθηροβόλουν
εἰς τὸ φῶς τῶν πολυελαίων· οἱ ἄνδρες
πάλιν προσήρχοντο ἐν στολῇ, μετὰ χρυ-
σοκέντητα στήθη, κεκαλυμμένα ὑπὸ ται-
νιῶν καὶ παρασήμων, μετὰ τὸ ξίφος παρὰ
τὸ πλευρὸν καὶ μετὰ πτερὰ εἰς τοὺς πί-
λους. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐπέζητουν ὡς
τιμὴν καὶ εὐνοίαν μίαν λέξιν, ἐν βλέμ-
μα ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐν
τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν βασιλείων,
τῶν πριγκήπων, τῶν μεγιστάνων, οἱ
ὅποιοι συνωθῶντο κατὰ τὴν διάδοσιν του,
πᾶς νὰ πρωτοφανῇ, μόνος ὁ Ναπο-
λέων ἐφαίνετο ἄφροντις, μετὰ σταθερὸν
βλέμμα καὶ ἀσφαλὲς βῆμα, διασχίζων

τὰς τάξεις τῶν αὐλικῶν, οἱ ὅποιοι ἔκυπτον
τὴν κεφαλὴν ἐνώπιόν του.

Τὴν 29 Μαΐου, κατὰ τὰ προαποφα-
σισθέντα, ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνεχώρησεν ἐκ
Δρέσδης· τὴν 23 Ἰουνίου ἐφθασεν εἰς
τὰς ὄχθας τοῦ Νιεμένου ποταμοῦ, ὁ ὁ-
ποῖος χωρίζει τὴν Πολωνίαν ἀπὸ τὴν
Ρωσίαν· διήλθε τὸν ποταμὸν μεταξὺ
Γρόδνου καὶ Κόβνου καὶ εἰσεχώρησεν εἰς
τὸ κράτος τοῦ Τσάρου. Ἦτο ἡ ἐπίσημος
κίρυξις τοῦ πολέμου.

Ὁ Ἐκτωρ εἶχε συν-
οδεύσῃ τὸν Ναπολέοντα
μέχρι Δρέσδης, ἐξακο-

νον!—ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους νέους, φαι-
δρούς, ζωηρούς, οἱ ὅποιοι νὰ ἤξεύρουν
νὰ τον κάμνουν νὰ γελά, νὰ τον διασκε-
δάσουν, ὅπως ἤξεύρω καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος.
Εἴσαι ὁ μόνος καταλλήλως δι' αὐτό.
Τὸ καίμενο τὸ παιδί θὰ στερηθῇ διὰ πο-
λὺν καιρὸν τὸν πατέρα του καὶ τὴν μη-
τέρα του· ἐγὼ, δὲν ἤξεύρω πόσον και-
ρὸν θὰ μείνω μακρὰν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν·
ἡ Αὐτοκράτειρα πάλιν, δὲν θὰ ἐπιστρέ-
ψῃ πρὸς τὸ τέλος Ἰουλίου, διότι, μετὰ
τὴν ἀναχώρησίν μου, θὰ ὑπάγῃ πρὸς ἐ-
πίσκεψιν τοῦ πατρὸς της, τοῦ Αὐτοκρά-
τορος Φραγκίσκου, καὶ θὰ μείνῃ ἐκεῖ
μερικὰς ἐβδομάδας. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι
πρέπει νὰ μας ἀντικαταστήσῃς ὅσον θὰ

λουθῶν νὰ ἐκτελῇ
παρ' αὐτῷ χρέη
'Ακολουθοῦ' ἤλ-
πισε πρὸς στιγμὴν
ὅτι ὁ Αὐτοκρά-
τωρ θὰ τῷ ἐπέ-
τρεπε νὰ τον συν-
οδεύσῃ μέχρι Ρω-
σίας· ἀλλ' ἤναγ-
κάσθη νὰ παραι-
τηθῇ τοῦ τόσο
ὥραίου καὶ φιλοδόξου τούτου σχεδίου.

—Θά μου φανῇ χρησιμώτερος εἰς τὸ
Μαϊδὸν, ὅπου θὰ διέλθῃ τὸ θέρος ὁ Βα-
σιλεὺς τῆς Ρώμης, παρὰ εἰς τὴν Ρω-
σίαν· τῷ εἶπεν ὁ Ναπολέων τὴν παρα-
μονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐχῶ ἀ-
νάγκην νὰ φήσω πλησίον τοῦ υἱοῦ μου
ὅχι μόνον ἀφωσιωμένους ἀνθρώπους—
ὡς πρὸς αὐτό, δὲν ἔχω κανὲν παράπο-

«Καὶ οἱ πιστοὶ παλαίμαχοι τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ προσήρχοντο
μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.» (Σελ. 258, στήλ. α').

διαρκέσῃ ἡ ἀπουσία μας. Κατὰ τὸ διά-
στημα τοῦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης θὰ
μείνῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Μαϊδὸν. Ἐκεῖ
θὰ ὑπάγῃ νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ σύ,
μόλις ἐπιστρέψῃς».

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ διακανόνισις αὐτὴ
τῶν πραγμάτων δὲν ἤρρεσε πολὺ εἰς τὸν
Ἐκτορά· θὰ ἐπροτιμούσε νὰ συνοδεύσῃ
τὸν στρατὸν. Ἀλλ' ἐκὼν ἄκων, ἤναγ-

κάσθη να συμμορφωθῇ με τὴν διαταγὴν.

Ἐπείστρεψε λοιπὸν εἰς Γαλλίαν, πλῆσιον τοῦ μικροῦ Βασιλέως, εἰς τὸν λαμπρὸν ἐκείνον πύργον, τὸν ἀνεγερθέντα ὑπὸ τοῦ Δελφίνου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος. Καταστραφείς τῷ 1870, ὁ πύργος οὗτος ἐπέστρεψε τότε τὸν λόφον τοῦ Μαιδῶν καὶ εἶχε θαυμασίαν θέαν ἐπὶ τῶν Παρισίων καὶ ἐφ' ὅλης τῆς πεδιάδος τοῦ Σηκουάνα.

Ἐξακολουθῶν ὁλονὲν τὰς σπουδὰς του, ἐξερχόμενος ἔφιππος εἰς μακρὰς ἐκδρομας, ἀνὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ δάση, τὰ πέριξ τοῦ πύργου, ὁ Ἐκτωρ ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῆς παιδαγωγοῦ τοῦ μικροῦ βασιλέως, ἡ ὁποία ἐστελλε καὶ τὸν ἔκραζεν, ὅσκις ἔκρινε κατάλληλον τὴν στιγμήν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ κόμησσα ἐζηλοτύπει ὀλίγον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ παιδίου, παρήρχοντο πολλαὶ ἡμέραι χωρὶς νὰ κρᾶξῃ τὸν Ἀκόλουθον. Ἀπεναντίας εἰς ἄλλας περιστάσεις, ὅταν παραδείγματος χάριν ὁ μικρὸς ἦτο ἀδιάθετος καὶ ἔπρεπε νὰ πάρῃ κανὲν ἱατρικὸν πικρὸν, προσέτρεχεν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Ἐκτορος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ τὸν κάμνῃ νὰ καταπίνῃ τὰ πλέον δυσάρεστα πράγματα, χωρὶς τὴν παραμικρὰν δυσκολίαν.

Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Ἀκολουθοῦ κατεδείχθη πολὺ ὠφέλιμος εἰς μίαν ἄλλην περίστασιν.

Ἡ Αὐτοκράτειρα, ἐπιθυμοῦσα νὰ προξενήσῃ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς δυσχεροῦς ἐκστρατείας τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιχειρήσῃ, μίαν εὐχάριστον ἐκπληξίν, ἀνέθεσεν εἰς τὸν διάσημον ζωγράφον Γεράρδον, νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ μικροῦ Βασιλέως. Καθ' ἐκαστὴν ὁ καλλιτέχνης μετέβαινεν εἰς Μαιδῶν. Ἄλλ' ἂν τὸ νὰ ἴσταται τις ἀκίνητος, δηλαδὴ νὰ ποῦ ἄρα ἡ ἐνώπιον ζωγράφου, εἶνε δύσκολον καὶ διὰ μεγάλον ἀκόμη, τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ δυσκολώτερον διὰ μικρὸν παιδίον. Τὰς πρώτας ἡμέρας ὁ μικρὸς Βασιλεὺς ἄλλο δὲν ἔκαμνε, παρὰ νὰ κλαίῃ, νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ συνταράσσεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς παιδαγωγοῦ, ἡ ὁποία εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τὸν καθυπάσχῃ. Τότε ἡ κόμησσα Μοντεσκίου ἀπεφάσισε νὰ καλέσῃ τὸν Ἐκτορα. Ὡς διὰ μαγείας τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ἀμέσως. Ἡ ἀγρία ὄψις τοῦ μικροῦ ἐγαλήνευσε τὸ φαιδρὸν τοῦ ὕψος ἐπανήλθε τὸ μεϊδιάμα ἐφάνη ἐκ νέου ἐπὶ τῶν ροδόχρῶν χειλέων του· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνέλαμπαν, καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης εδείχθη ὅπως ἦτο πραγματικῶς, ὅπως τὸν ἐγνώριζεν ὁ πατὴρ του, ὅπως θά τον παρίστανεν ἡ εἰκὼν τοῦ Γεράρδου—δηλαδὴ ὡς ἐν τῶν ὠραιότερων παιδίων τοῦ κόσμου.

Χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Ἐ-

κτορος, κατὰ τὸ διάστημα τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ἐκστρατείας, ἡ ὁποία τῷ ἡτοίμαζε τόσας σκληρὰς καὶ θλιβεράς ἐκπληξεις, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐμελλε νὰ πολλαύσῃ καὶ στιγμὰς τινὰς εὐτυχίας. Ὅταν θὰ ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἀνήσυχον ἢ καταβεβλημένον, ἡ θεὰ τοῦ ἡγαπημένου προσώπου θὰ τῷ ἀπέδιδε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ εἰκὼν, ἐνεκλείσθη εἰς ἐν παρμύγιστον κιβώτιον, τὸ ὁποῖον ὁ βαρὼνος Μπωσσέ ἐπεφορτίσθη νὰ φέρῃ πρὸς τὸν Ναπολέοντα. Δι' ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι ἔβριθον στρατιωτῶν, ἀμαζῶν με ὕλικά πολέμου, τηλεβόλων, ὁχομιστῆς, ἀφ' οὗ διέσχισε τὴν Γαλλίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Πολωνίαν καὶ τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς Ρωσίας, ἔφθασε τὴν 6 Σεπτεμβρίου εἰς τὸ Βοροδίνον, πόλιν κειμένην εἰς τὸ κέντρον τῆς ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, πλῆσιον τῆς Μόσχας, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα θὰ ἐγίνετο μετ' ὀλίγον διάσημον, ὡς μέλλον νὰ συνδεθῇ με μίαν νίκην.

Τὴν ἐπιούσαν τῶντι, τὸ τηλεβόλον ἐκρότησεν ἀπὸ πρωῒας μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου· καίτοι δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔφθανε τὸ κιβώτιον τὸ περιέχον τὴν εἰκόνα τοῦ μικροῦ βασιλέως, ἦτο ἀπησχολημένος με τὰς παρασκευὰς τῆς μάχης, ἐν τούτοις δὲν ἠθέλησε νὰ ἀνάβῃ οὔτε ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ αἰσθανθῇ βλέπων τὸν υἱὸν του. Ἀμέσως διέταξε νὰ ἀνοίξουν τὸ κιβώτιον. Βλέπων τὸ ὄραον καὶ χάριν πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του, τοῦ ὁποίου τὸ λαμπρὸν καὶ πλῆρες γλυκύτητος βλέμμα ἐφαίνετο ὡς νὰ νιφθῇ τὸ ἰδικόν του, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του. Ἐκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰς χεῖρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὡς διὰ νὰ ποικύψῃ τὰ δάκρυά του ἀπὸ τῶν παρισταμένων. Κατόπι, συνελθὼν, ἐκάλεσε τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ στρατιωτικοῦ τοῦ οἴκου καὶ ἀφ' οὗ τοῖς ἐξέφρασε τὴν χαρὰν, ἡ ὁποία ἐπλήρου τὴν καρδίαν του, τοῖς εἶπε:

— Κύριοι, ἂν ὁ υἱός μου ἦτο δεκαπενταετής, βεβαιωθῆτε ὅτι θὰ εὕρισκετο ἐν τῷ μέσῳ ὕμῶν τῶν γενναίων, ὅχι ἐν εἰκόνι ὅπως τώρα, ἀλλ' αὐτοπροσώπως!

Ἐπειτα διέταξε νὰ τοποθετήσουν τὴν εἰκόνα ἐξωθεν τῆς σκηνῆς του, ὥστε νὰ δυνήθουν ὅλοι νὰ τὴν ἴδουν ἀνέτως. Ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔμεινεν ἐκεῖ, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, καὶ οἱ πιστοὶ παλαίμαχοι τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ προσήρχοντο με δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ ἴδουν «τὸ μικρὸν» τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν.

Ἐν τούτοις οἱ ἐν Γαλλίᾳ δὲν ἦσαν διόλου ἡσυχοὶ. Αἱ πρῶται εἰδήσεις αἱ ληφθεῖσαι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Αὐτοκράτορος ἀνήγγειλαν μίαν νίκην, ἀκριβῶς τὴν ἐν Βοροδίνῳ, μετὰ τὴν ὁποίαν

ὁ Αὐτοκράτωρ ἐστρατοπέδευσε εἰς Μίσχαν. Παρήλθεν ἔπειτα πολὺς καιρὸς χωρὶς νὰ ληφθῇ καμμία εἰδήσις. Κατόπι φημαὶ τινες ἀόριστοι καὶ ἀπαίσια ἐνέσπειραν εἰς τὰς ψυχὰς τὴν ἀγωνίαν. Ἦρχισαν νὰ εὐχῶνται ὅλοι καὶ νὰ ποθοῦν νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ταχύτερον ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς Γαλλίαν, ἐπαναφέρων τοὺς γενναίους τοῦ στρατιώτας.

Εἰς τὰς οἰκίας, οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες παρηκολούθουν ἀγωνιωδῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς Ρωσίας, διὰ καρφιδῶν τὰς ὁποίας ἐκάρφωναν ἐπ' αὐτοῦ, τὴν πορείαν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, ἀνεγίνωσκον ἀπληστώως καὶ ἐπανειλημμένως τὰς ἐφημερίδας, καὶ τὰς ἐσχολιάζαν. Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ ἐφημερίδες δὲν ἔγραφον παρὰ μόνον ὅτι ἐπέτρεπον ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπεσιώπων δὲ πᾶσαν εἰδήσιν ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἐναντίον του.

Ἄν οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες ἦσαν ἀνήσυχοι καὶ ἐπόθουν τὴν εἰρήνην, δὲν ἡσθάνοντο ὅμως τὸ ἴδιον καὶ οἱ νέοι. Αὐτοὶ δὲν ἐβλεπον τὴν ὥραν, πότε νὰ τοῖς ἐπιτραπῇ νὰ καταταχθῶν εἰς τὸ στράτευμα, καὶ δὲν ἐφοβοῦντο ἄλλο, παρὰ μήπως ἤθελε τελειώσῃ ὁ πόλεμος, πρὶν ἀποκτήσουν τὴν νόμιμον ἡλικίαν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπόθει θερμότητα καὶ ὁ Ἐκτωρ, καὶ συχνότατα ὠμίλει περὶ τῶν πόθων του πρὸς τὸν γηραιὸν Περὸλιν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐνόει καὶ τοὺς συνεμερίζετο. Ὡς, ἂν δὲν ἄριε τὸ πόδι του εἰς τὴν Ἀουστερλίτσην! Καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου ἦτο ἔτοιμος νὰ ὑπάγῃ, διὰ νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Αὐτοκράτορος!

Πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν, ὁ Ἀκόλουθος δὲν εὕρισκε τὴν αὐτὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικόν.

— Πότε τέλος πάντων θὰ τελειώσῃ ὁ κατηραμένος αὐτὸς πόλεμος! ἀνέκραξαν ἡ Λουκία καὶ ἡ θεῖα τῆς.

— Ἡ Γαλλία ἔχει ἀνάγκην εἰρήνης! ἔλεγεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

— Ναί! ἀλλὰ ἡ δόξα; ἡρῶτα ὁ Ἀκόλουθος. Εἰς τὴν εἰρήνην δὲν ὑπάρχει δόξα!

— Παιδί μου, τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν σοβαρὸς ὁ κύριος Μορανζῆς. Ὁ πόλεμος τότε μόνον εἶνε καλός, ὅταν γίνεταί πρὸς υπεράσπισιν τοῦ πατρίου ἐδάφους καὶ ὅταν ἔχῃ ὡς σκοπὸν τὴν εἰρήνην. Ἡ εἰρήνη εἶνε τὸ ἐπιστέγασμα ὅλων τῶν νικῶν!

Τῷ ὄντι ἡ Γαλλία εἶχε χορτάσῃ πλέον τὴν δόξαν ἣν αἱ εἶχεν ἀνάγκην εἰρήνης καὶ ἀναπαύσεως· ὅλοι τὴν ἐπεθύμουν, ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ μικρὸς βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν προσευχὴν του, ἐκάστην ἐσπέραν, ἐφέλλιζεν αὐτὰς τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας τῷ εἶχε μάθῃ ἡ παιδαγωγός:

— Θεέ μου, φώτισε τὸν πατέρα μου νὰ κάμῃ γρήγορα τὴν εἰρήνην πρὸς εὐτυχίαν τῆς Γαλλίας καὶ ὅλων ἡμῶν!

Ἄλλ' ἡ προσευχὴ αὕτη δὲν ἔφθασε βεβαίως μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Παντοδυνάμου· διότι δὲν εἰσηκούσθη! . . .

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Αὐγούστου.

ΔΟΥ, μᾶς ἦλθε πάλιν ὁ Αὐγούστος, ὁ πολυθρύλητος Αὐγούστος, ὁ μὴν τοῦ τρυγητοῦ τῆς σταφίδος, ὁ μὴν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ καιροῦ, ὁ μὴν τῶν πρώτων βροχῶν, ὁ μὴν τῆς ἐξαισίας σελήνης, — καὶ ὁ μὴν τῆς Παναγίας.

Εἰς τὴν Παναγίαν τὸν ἔχει ἀφιερωμένον σχεδὸν ὅλον ἡ Ἐκκλησία μας. Καθ' ὅλον τὸ πρῶτον αὐτοῦ Δεκαπενθήμερον, διάστημα νηστείας καὶ προσευχῆς, ψάλλεται καθ' ἡμέραν ὁ παρακλητικὸς Κανὼν τῆς Θεοτόκου, τὰ πλήρη ποιήσεως καὶ συντριβῆς ἐκεῖνα τροπάρια. Κατόπιν ἔρχεται ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως. Καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας πάλιν ἄλλη ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου. Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀγίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου.

Ὁ καιρὸς εἶνε ἀκόμη θερμός, ὁ οὐρανὸς αἴθριος, αἱ νύκτες λαμπραὶ καὶ ἡ σελήνη τόσο φωτεινὴ, τόσο ζωηρά, ὥστε ὑπενθυμίζει τὸν ἥλιον. «Τοῦ Αὐγούστου τὸ φεγγάρι, παρὰ λίγο σὰν ἡμέρα» λέγει ὁ λαός.

Ἐξαίφην μίαν ἡμέραν ὁ οὐρανὸς γεμίζει ἀπὸ νέφης. Λάμπουν αἱ πρῶται ἀστραπαὶ καὶ ἀντηχοῦν αἱ πρῶται βρονταί. Καὶ ἀρχίζει ἡ βροχὴ, καὶ πίπτουν οἱ κεραυνοί, καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ψυχραίνεται, καὶ ὁ ἀνεμὸς δυναμώνει. Εἶνε ἡ πρώτη πνοὴ τοῦ φθινοπώρου, ὁ πρόδρομος τοῦ βραδέως ἐρχομένου χειμῶνος. Διὰ τοῦτο μίαν ἄλλην παροιμίαν τοῦ λαοῦ λέγει: «Ἀπὸ Αὐγούστου χειμῶνα, καὶ ἀπὸ Μάρτη καλοκαίρι».

3 Αὐγούστου.

Ἐμαθα σήμερον κάτι τι πολὺ περίεργον καὶ συγκινητικόν.

Μοῦ το εἶπεν ἓνας συνάδελφος, ὡς ἀνακρινόμενος ὑπὸ μιᾶς ἀγαπητῆς συνδρομητρίας τῆς Διαπλάσεως.

Εἰς τὸ Νεκροταφεῖον ὑπάρχει εἰς πτωχὸς τάφος, — εἰς ἀπλοῦς σταυρὸς ξύλινος, δεικνύων τὸν τόπον, ὅπου ἐτάφη

εἰς στρατιώτης, ἀποθανὼν εἰς τὸν πόλεμον, ἥρως πεσὼν ὑπὲρ πατρίδος. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ στρατιώτου δὲν ἀναγράφεται· ὁ ἥρως παραμένει ἐκεῖ ἀνώνυμος, ἄγνωστος...

Διατί ἄρα γε;

Ὁ στρατιώτης ἐκτυπήθη διὰ σφαίρας εἰς τὸ στόμα. Προσεβλήθησαν τὰ φωνητικά του ὄργανα καὶ φυσικὰ περιέπεσεν εἰς ἀφασίαν. Ἐβρέθη εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐνοσηλεύθη ἐπὶ τινὰ καιρὸν, καὶ κατόπιν ἀπέθανε. Κανεὶς δὲν τὸν ἐγνώριζεν· αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, οὔτε ἤξευρε γράμματα διὰ νὰ το γράψῃ. . .

Ἰδοὺ διατί ὁ τάφος τοῦ ὁ πτωχὸς εἶνε σήμερον καὶ ἀνώνυμος.

Ἀλλ' ἄρα γε διὰ τοῦτο εἶνε ὀλιγότερον ἔνδοξος;

4 Αὐγούστου.

Ὁ τροχιόδρομος κατεπλάκωσε καὶ κατεσύντριψεν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἐν παιδίον, ἓνα μικρὸν ὑπερήνην ἀνερχόμενον ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας.

Διεσκέδαζεν ἱστάμενος ὡς σχοινοβάτης μεταξὺ δύο ἐξωστῶν, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἐνώσεως δύο βαγονίων. Ἀλλ' ἐπεί πρῶτο ἡ διασκέδασίς του αὐτῇ, ἡ τόσον τολμηρὰ καὶ ἐπικίνδυνος, νὰ εἶνε ἡ τελευταία... Εἰς ἓνα αἰφνίδιον κλονισμὸν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἔχασεν ὁ δυστυχὴς τὴν ἰσορροπίαν καὶ εὗρεθῃ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς.

Ἄ, ὅχι! δὲν χρειάζονται ἀστεῖα καὶ γενναιότητες μετὰ τὸν σιδηρόδρομον! Ἡ ἀτμήλατος μηχανὴ δὲν παίζει, δὲν χωρατεύει. . . πρὸ πάντων μετρεῖ καὶ ἀπρόσεκτα παιδιὰ. . . Πρέπει κανεὶς νὰ κάθεται πρόνιμα, μετὰ προσοχὴν καὶ εἰς ἀσφάλειαν· νὰ μὴν ἀναβαίνει ὅταν τρέχῃ ἡ ἀμαξοστοιχία· νὰ μὴν καταβαίνει πρὶν σταματήσῃ. Ὅποιος ἔχῃ τάλαντον σχοινοβάτου, ἄς εὕρῃ ἄλλα ἀσφαλέστερα στάδια διὰ νὰ το καλλιεργήσῃ. Ὁ σιδηρόδρομος δὲν εἶνε διόλου κατάλληλος! Καὶ ἡ παραμικρὰ τρέλα εἰμπορεῖ νὰ το στοιχίσῃ τὴν ζωὴν. . .

5 Αὐγούστου.

Μία ἐρώτησις τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, λέγει: «Ποῖον συγγραφεῖα προτιμᾶτε;»

Καὶ πολλὰ παιδάκια, — τὰ καίμενα! γνωρίζουν ἀκόμη τόσο ὀλίγους συγγραφεῖς! — ἀπαντοῦν: «Τὸν κ. Φαίδωνα».

Ἐγραφα πολλὰ βιβλία διὰ μεγάλους. Ἐλυπήθην πολλὰκις ἀκούσας ἐπικρίσεις· ἐκολακεύθην πολλὰκις ἀκούσας ἐπαίνους. Τελοσπάντων ἔλαβα ἕως τώρα πολλὰ δείγματα προσοχῆς καὶ ἐκτιμῆσεως — παρ' ἀξίαν βέβαια, — ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν μου.

Ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι κανὲν δὲν με ἠδύνατο, οὔτε μ' ἐκολάκυσεν, οὔτε

με συνεκίνησε περισσότερο, ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ τρυφερά αὐτὰ χεράκια ποῦ γράφουν: «Τὸν κ. Φαίδωνα». Ὡς, τὰ εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ...

Ἀδελφερόν.

Ἡ μ. π. ε. π. εἶνε ἄρρωστη... πονεῖ, κλαίει, ὑποφέρει, διότι βγάζει τὰ δόντια της.

Καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφός της, ὁ ὁποῖος τὴν λυπεῖται πολὺ, παρηγορεῖται μετὰ αὐτὴν τὴν σκέψιν:

— Ἀρά γε πόσῳ θὰ ὑποφέρουν ὅταν βγάζουν ἐκείνες τὰς φοβερὰς δοντάρες... οἱ καίμενοι οἱ Ἐλέφαντες!

Ἀπὸ ἐν Τετράδιον τοῦ Τρεχαγυρεοπούλου:

«Ἄν ἡ γάτες εἶχαν πτερὰ, σπουργίτης δὲν θὰ ἔμεινεν εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ ἂν ὅλοι ἀποκτοῦσαν ὅτι ἐπιθυμοῦν, κανένας δὲν θὰ εἶχε τίποτε».

Φ.

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΚΑΙ Η ΚΟΥΡΟΥΝΑ

Μιὰν ἡμέραν ἓνα φεῖδι

Εἶχεν ὀσχημ' ἀρρωστήσῃ.

Καὶ τὴν ὥραν ποῦ τὸ δόλιο

Κόντευε νὰ ξεψυχήσῃ.

Φώναξε εἰς τ' ἄλλα ζῶα:

— «Βοηθᾶτε μ' ἀδελφοί μου,

» Τρέξετε, προφθάσατέ με,

» Γιατί χάνω τὴν ζωὴ μου».

Ὅλα τότε τὰ θηρία

ἔβησαν μακριὰ ἀπ' τὸ φεῖδι.

Καὶ μονάχα μιὰ κουρούνα,

Ποῦχε γὰρ ὅσα δὴν ψαλλίδι,

Εἶπε: — «Φίλε μου, δὲν βλέπεις,

» Ποῦ φωνάζεις 'ς τὰ χαμένα;

Ἀφοῦ, ὅσα ζῶα ξεύρεις

» Ὅλα τάχως δαγκαμένα; »

Ὁ κακὸς ποτε ἂν τύχῃ
Νὰ τὸν κατατρέξῃ ἡ τύχη
καὶ βοήθειαν ζητήσῃ,
εἰς βοήθει' ἄς μὴν ἐλπίσῃ.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ

Τὰ μεγάλα πνεύματα μου ὑπενθυμίζουν τὸν γίγαντα τοῦ φωτός, τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου. Εἶνε Φάροι εἰς τὴν νύκτα καὶ εἰς τὴν Θαλασσοζάλην τῆς ἀμαθείας. Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι κανεὶς σεισμὸς, κανεὶς Ἀντιστρεβίλος δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ τοὺς καταρρίψῃ.

Μόνον πρὸς τοὺς ἀνοήτους ἢ τοὺς κακοὺς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε ἱκανοὶ ἢ δὲν θέλουν νὰ ἐνοήσουν τὰ εὐγενῆ ἐλατήρια μιᾶς πράξεως, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ λέγῃ: Ἐταί θέλω καὶ Ἐταί μᾶρσε!

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θέλετε νὰ μάθετε πῶς διασκεδάζουν μερικά παιδιά, — ἀδελφία καὶ ἐξαδελφία, — τώρα ποῦ ἔχουν διακοπὰς καὶ μένουν εἰς τὴν ἐξοχὴν των;

Ἔχουν κάμῃ ἓνα Θεατράκι, καὶ δίδουν παραστάσεις ἐνώπιον τῶν γονέων των, τῶν συγγενῶν των καὶ τῶν οἰκογενειακῶν φίλων, οἱ ὅποιοι εἰσέρχονται χάρισμα. Διὰ τοῦτο ξένον δὲν δέχονται κανένα.

Τὶ πολὺτιμον καὶ ἀγαπητὸν ἀκροατήριον ποῦ ἔχουν! Μὲ τί προσοχὴν παρακολουθεῖ τὰς παραστάσεις των! Μὲ τί ἀγάπην χειροκροτεῖ τὰ ὥραία των μέρη! Μὲ τί συγκατάθεσιν παραβλέπει τὰς ἐλλείψεις τῶν μικρῶν ἡθοποιῶν!

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ κάμνουν τὰ δυνατὰ των, ὥστε αἱ ἐλλείψεις των νὰ εἶνε ὅσον εἰμωρῇ ὀλιγώτεροι, καὶ αἱ παραστάσεις των ὅσω τὸ δυνατόν καλαί.

Τὸ Θεατρὸν των εἶνε ὑπαίθριον, καθεαυτὸ θερινόν. Κατεσκευάσαν μίαν μικρὰν σκηνὴν τοσοῦταικην, ἀπὸ σανίδας καὶ ἀπὸ χρωματιστὰ χαρτία, εἰς τὴν

μικράν πλατεῖαν τῆς ἐξοχικῆς ἐπαύλεως. Καὶ ἀπέναντι τῆς σκηνῆς, ἐποθετήσαν δύο—τρὶς σειρὰς καθισμάτων διὰ τοὺς θεατὰς.

Κίνδυνος πυρκαϊᾶς δὲν ὑπάρχει. Αἱ παραστάσεις γίνονται πάντοτε ἀπόγευμα καὶ δειλινόν· ἐπομένως φῶτα δὲν ἀνάπτονται οὔτε εἰς τὴν σκηνήν, οὔτε εἰς τὴν πλατεῖαν.

Συνήθως παριστάνουν κωμωδίας. Κάποτε κάποτε παριστάνουν καὶ δραματικά. Εἰς τὸ τέλος ἀπαγγέλλουν ποιήματα καὶ μονολόγους. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πέρνουν ἀπὸ τὴν Διάπλασιν καὶ ἀπὸ τὴν Βιβλιοθήκην της.

Μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν γυμνάζονται πρῶτα εἰς τὰς δοκιμάς. Ἔχουν μαζί των ἓνα νέον οἰκοδιδασκαλόν, τὸν κύριον Πλάτωνα. Αὐτὸς εἶνε ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, καὶ αὐτὸς διανέμει καὶ διδάσκει εἰς τοὺς μαθητὰς

τοῦ τὰ μέρη των. Ἀλλὰ κάμνουν καὶ γέλια εἰς τὰς δοκιμάς, ἔννοια σας! Διότι γίνονται διάφορα κωμικὰ ἐπεισόδια. Παραδείγματος χάριν, εἰς κάθε νέον ἔργον, ἀλλάζουν τὰ ὀνόματά των, καὶ ἕως νὰ τα συνειθίσουν, γίνονται πολλὰι συγχύσεις καὶ ἀστεῖαι παρεξηγήσεις. Ἐπειτα γελοῦν καὶ μὲ τὰς ἐνδυμασίας ποῦ πρέπει νὰ φορέσουν καὶ ποῦ κάποτε εἶνε πολὺ παράξενα. Ἐξαφνα ὁ Γιάγκος, ἓνας μικρὸς κομψοῦμένος, ἔπρεπε μίαν φορὰν νὰ παρασταθῇ ὡς ρα κένδυτος ἐπαίτης. Φαντασθῆτε λοιπὸν γέλια! Ἀλλοτε ἡ Ἀννίκα ἔπρεπε νὰ μεταβληθῇ εἰς μάμμην μὲ ἄσπρα μαλλιά, μὲ ματογυάλια καὶ μακρὰ φορέματα... Τελος πάντων γελοῦν πολὺ εἰς τὰς δοκιμάς.

Ναί· ἀλλὰ εἰς τὴν παράστασιν διατηροῦν ὅλην τὴν σοβαρότητα μικρῶν καλλιτεχνῶν. Ἰδέτε τους πόσον καλὰ καὶ φυσικὰ παίζουν! Εἶνε μία σκηνὴ ἀπὸ ἓνα δραματάκι. Ὁ μικρὸς ἐκείνος ἐπαίτης ἀπλῶνι τὸ χεράκι του καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνην. Διηγείται συγχρόνως τὰ βάζαντά του... Τὰ παιδιά συγκινοῦνται καὶ τον ἔλεον. Μόνον ἓνα παιδί, ποῦ δὲν ἔχει καλὴ καρδίαν—δηλαδή, μόνον εἰς τὸ δραματάκι, —τὰ περιπαίζει καὶ κακομεταχειρίζεται τὸν μικρὸν ἐπαίτην. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀποπέρνουν... καὶ μὴν ἐρωτᾶτε τί γίνεται τότε!..

Καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ θεάτρου ποῖος τὰ πληρώνει; Διότι πάντοτε χρειάζονται ὀλίγα χρήματα διὰ τὰ ὑλικά κάθε παραστάσεως.

Τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ δίδουν οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν· διότι κρίνουν τὸ Παιδικὸν Θεατρὸν ὡς μίαν διασκέδασιν πολὺ ὥραϊαν, πολὺ ἠθικὴν, πολὺ διδακτικὴν, πολὺ μορφωτικὴν, πολὺ κατάλληλον διὰ παιδιά ποῦ ἔχουν διακοπὰς καὶ μένουν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ο ΠΕΤΡΟΠΕΛΕΚΗΤΗΣ

[Κινεζικο παραμῦθι]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 251)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν βλέπει νὰ ἔρχονται δύο ἄνθρωποι πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ ἓνας ἐφαίνεται σὰν περιβολάρης, ὁ ἄλλος ἐργατικὸς ἄνθρωπος· ἐκρατοῦσεν ὁ ἓνας εἰς τὸ χέρι σφυρὶ καὶ λαστό, ὁ πρῶτος ἦτο καταλασπωμένος χέρια καὶ πόδια.

Ἀφοῦ ἐστάθισαν ὀπίσω ἀπὸ τὸν διδυμὸ βράχον, λέγει ὁ περιβολάρης...

— Πετροπελεκητῆ μου, αὕτη εἶνε ἡ δουλειά... τάπομεσήμερο κόπιασε νὰ τον ξεφουτέσωμε ἀπ' ἐδῶ... μὰς ἐμποδίζει, βλέπεις, τὸ νερὸ νᾶρχεται ἐπὶ τὴν κήπο καὶ ἀναγκάζομαστε νὰ το φέρνουμε ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ μας κάνει πολὺ κόπο... Τώρα δὲν ἀδειάζεις, ἀφοῦ ἔδωκες τὸ λόγο σου ἀλλοῦ... σὲ περιμένω ὅμως ὕστερα!

— Ὁ Θεὸς χωρὶς ἄλλο· νᾶχωμε καὶ κατὰ νὰ τσιμπήσωμε... γειά σου!

Ὁ Πετροπελεκητῆς ἐπράθηξεν τὸν πέτρα δρόμον. Ὁ περιβολάρης κατὰ τὸν κήπον του.

Ὁ νέος ὅμως βράχος σὰν ἦκουσε τὴν ὁμιλίαν τοῦ περιβολάρη καὶ τοῦ Πετροπελεκητῆ, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται καὶ νὰ μελαγχολῇ...

— Χμ! Ἀσχημὴ δουλειά! κακὴ ζωὴ μοῦ φαίνεται... σὰν πολὺ κακὰ τὰ χουμε! Ὅρσε πρᾶμα ποῦ σου ἐξήλεψα!.. Βράχος! Ἀκούτ' ἐκεῖ! δηλαδὴ σοῦ ἔρχεται ἐξαφνα ὁ Πετροπελεκητῆς καὶ μὲ τὸ ἀλύπητο σφυρὶ τοῦ σου σπάει τὰ κόκκαλα ἄψε-σῶσε! Ὡ τρομερὸ τέλος, Νεράϊδα μου, Νεράϊδα μου!

Ἡ Νεράϊδα τώρα γελῶντας, ξεκαρδισμένη ἀπὸ τὰ γέλια, ἔρχεται ὀπίσω ἀπὸ τὸν βράχον, χωρὶς νὰ του εἴπῃ τίποτε. Αὐτὸς ὅμως ἐξακολουθοῦσε τρέμωντας νὰ λέγῃ:

— Κυρὰ - Νεράϊδα! Ὁ θάρρῳ, πῶς τὸ καλλίτερον πρᾶγμα εἶνε νὰ γίνῃ κανεὶς... Πετροπελεκητῆς, ποῦ νὰ σου ἔχη τέτοια δύναμι νὰ σου ξεφουτέῃ γιὰ ἓνα ἀπομεσήμερο... βράχον ὀλόκληρον... μάλιστα βράχον ἀκλόνητον! Ἀχ, καὶ νὰ ἐγινόμεν... Πετροπελεκητῆς!

Ἡ Νεράϊδα ξεκαρδίζεται ἀκόμη... καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἀκουμβᾷ μὲ τὸ κρινόδακτυλον χέρι τὸ διαμαντένιον ραβδάκι της ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου... καὶ ἐγίνεν ἄφαντη, σὰν Νεράϊδα ποῦ ἦτο...

Ὁ Πετροπελεκητῆς, σὰν φτερωτὸς ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του... καὶ πρὶν περάσῃ μίαν στιγμὴ, χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ, χωρὶς νὰ ἐνθυμῆται τίποτε ἀπ' ὅλα ὅσα εἶδε καὶ ἐπέρασε, εὐρέθη κατὰ τὸ δειλινὸν ἐστὶ λατομεῖόν του, λέγωντας ἐστὺς συντρόφους του:

— Καλὴ νύκτ' ἀδελφία! Αὐριο ἔχουμε πληρωμὴ... θὰ διασκεδάσωμε σὰν Θεοί!

(Μίμησις) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 253)

ΙΒ'.

«Τὸ Θεατρὸν τῆς Γίδας γρήγορα ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλα τὰ παιδιά. Καὶ ἐπειδὴ αἱ παραστάσεις μας ἐγίνοντο πάντοτε ἀπόγευμα, ἀπὸ τὰς δύο ὥς τὰς τέσσαρας, οἱ γονεῖς εὐχαρίστως μᾶς ἐπέτλαν τὰ μικρά των. Μίαν ἡμέραν μᾶς ἤλθαν καὶ τὰ παιδιά τοῦ Αὐτοκράτορος: ὁ πρίγκιψ Φερδινάνδος καὶ ἡ πρίγκιπισσα Γιζέλλα» διεσκέδασαν λαμπρὰ, ἐγέλιασαν πολὺ καὶ ἐχειροκρότησαν μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκάμαμεν τὴν τύχην μας. Ὅλα τὰ παιδιά τῆς Βιέννης ἤλθαν εἰς τὸ θεατρὸν μας καὶ ἐκερδίσσαμεν πολλὰ—πολλὰ χρήματα.

Ἡ Βέρθα ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε θυμωμένη ἐξ αἰτίας τοῦ περιστατικοῦ ἐκείνου, καὶ δὲν ἤθελε νὰ μας ἰδῇ, παρὰ μίαν μόνον φορὰν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος.

Οἱ μικροὶ μας κύριοι καθὼς καὶ ἡ μάμμη των ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ θεάτρου των ἐν τοσοῦτῳ μερικᾷ στιγμᾷ ἦσαν πολὺ μελαγχολικοί. Συχνὰ ὁ Φρίτς ἔλεγε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του: «Ἄ, δὲν εἶνε ζωὴ αὕτη! Νὰ μὴν ἡμπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὰς σπουδὰς μου, ἐγὼ ποῦ εἶχα τέτοιον πόθον νὰ γίνω μηχανικός!» Καὶ ἡ Μίνα ἐφιλοῦσε τὸν ἀδελφόν της διὰ νὰ τον παρηγορῇ...

«Μετὰ τὴν παράστασιν, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς, ὁ Φρίτς μᾶς ἔδραζε, τὸν Πιστὸν καὶ ἐμέ, νὰ πέρνωμεν ὀλίγον ἀέρα.

«Μίαν ἡμέραν ὁ Πιστὸς, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε πάντοτε ἐμπρός, ἐγύρισε καὶ ἔφερε εἰς τὸν Φρίτς ἓνα μαῦρον πορτοφόλι ποῦ το ἦρε κάτω εἰς τὸν δρόμον. Ὁ Φρίτς τὸ ἦνοιξε καὶ το εὔρε γεμάτον χαρτονομίσματα» εὔρεν ἐπίσης τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐπάνω εἰς τὰ ἐπισκεπτήριά του, ποῦ ἦσαν μέσα, καὶ ἠθέλησε νὰ υπάγωμεν νὰ τον εὔρωμεν ἀμέσως.

«Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ πορτοφολίου ἐκατοικοῦσεν εἰς τὴν ὁδὸν Κυνηγῶν, ἀριθμὸς 36. Ὁ μικρὸς διευθυντῆς τοῦ θεάτρου τῆς Γίδας ἦτο πασίγνωστος καὶ ἄλλο τόσο ὁ Πιστὸς καὶ ἐγώ. Μᾶς ἐδέχθησαν λοιπὸν μὲ μεγάλην προθυμίαν καὶ εὐγένειαν μᾶς ἐμβάσαν καὶ τοὺς τρεῖς εἰς ἓνα εὐμορφον σαλόνι, ὅπου ἓνας παχὺς κύριος, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, μ' ὅλον του τὸ πάχος, μὲν εἶδε τὸ χαμῆνον πορτοφόλι του.

«Κύριε Φρίτς, εἶπε γινώσκω ποῖος εἶσθε. Δὲν θὰ σας προσφέρω ἀμοιβήν, διότι

ἤξεύρω ὅτι θὰ τὴν ἀρνηθῆτε. Ἀλλὰ ἰδοὺ, ἔχω μερικά γραμμάτια τοῦ λαχείου τῆς Φραγκόβουρς. Πάρετε τρία· ἐν διὰ τὴν κυρίαν μάμμην σας· ἐν διὰ τὴν δεσποινίδα ἀδελφὴν σας καὶ ἐν διὰ σας. Αὐτὸ δὲν ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ το ἀρνηθῆτε. Βλέπετε ὅτι δὲν σας προσφέρω χρήματα, ἀλλὰ μίαν τύχην! Ἐ, κανεὶς δὲν ἀρνεῖται μίαν τύχην!

«Καὶ ἐγὼ δὲν τὴν ἀρνοῦμαι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Φρίτς. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μόνον νὰ βάλω τὴν γίδαν μου νὰ ἐκλέξῃ τὰ γραμμάτια.

«Εὐχαρίστως! εἶπεν ὁ κύριος. Φαίνεται ὅτι εἶνε ὀλίγον τι μάγισσα ἡ Ἀσπρούλα σας! (Καὶ ἐσχημάτισεν ἐμπρός μου μίαν βεντάγιαν ἀπὸ λαχεῖα). Ἐλα, διάλεξε, Ἀσπρούλα. Ἀμποτε νὰ βάλῃς τὸ πόδι σου ἐπάνω εἰς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν!»

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε δυνατὰ... Ἐδεῖξα ἐντούτοις τρία γραμμάτια, τὰ ὅποια ὁ κύριος ἐνεχείρισεν ἀμέσως εἰς τὸν Φρίτς.

«Εἴθε νὰ κερδίσετε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν!» τῷ εἶπε πάλιν.

«Ὡ, τί εὐτυχὴς ποῦ θὰ ἦμουν, ἐσκέφθηκα καὶ ἐγώ, ἂν ἐπλούτιζα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς κυρίους μου!..

«Ὅταν ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ σπίτι, ὁ Φρίτς διηγῆται τὸ περιστατικόν μας, ἀλλὰ ἡ Μίνα καὶ ἡ μάμμη της μόλις τὸν ἤκουσαν. Πρὸ ὀλίγου εἶχαν μάθῃ ὅτι ἡ Βέρθα εἶχε πάθῃ ἐν δυστύχημα καὶ ἦσαν ἄνω—κάτω.

Ἡ Βέρθα ἐξηκολούθει, κατὰ τὴν κακὴν της συνήθειαν, νὰ κινῇ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Νέρωνος, περιποιουμένη καὶ θωπεύουσα ἐμπρός του ἄλλα ζῶα. Ὁ σάκης κατέβαιναν εἰς τὸν σταῦλον, ἐκρατοῦσε πάντοτε εἰς τὴν ἀγκαλιά της τὸν Πούκ, καὶ τον ἐφιλοῦσε. Δι' αὐτό, τὸ ἀλογακί δὲν ἐχόμνε καθόλου τὸν πίθηκον. Μίαν ἡμέραν, τῆς ἡλθεν ἡ ἰδέα νὰ πάρῃ μαζί της τὸν Πούκ, ἐν ᾧ ἦτο ἀνεβασμένη ἐπάνω εἰς τὸν Νέρωνα, διὰ περίπατον εἰς τὸ δάσος. Ἐξαφνα ὁ κακὸς πῖθηκος τραβᾷ δυνατὰ τὴν χαίτην τοῦ Νέρωνος. Ὁ Νέρων γίνετα ἔξω φρενῶν, πηδᾷ καὶ ρίπτει κάτω τὴν Βέρθαν, ἡ ὁποία σπάζει τὸ πόδι της εἰς δύο μέρη. Τώρα ἡ Βέρθα εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι, θὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἐβδομάδας, ἐπὶ μῆνας ἴσως... Ὡ, πόσον

εἶνε δυστυχὴς! ὁ πατέρας της δὲν ἤξεύρει τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, διὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ...

«— Ἡ καίμένη ἡ Βέρθα! μοῦ εἶπεν ὁ Πιστὸς. Ἀχ! ἂς ἡμπορούσα νὰ υπάγω νὰ τὴν διασκεδάσω!..»

«Εγὼ ὅμως εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι δικαίως ἔπαθεν, αὐτὸ ποῦ ἔπαθεν. Ἡ Μίνα καθὼς καὶ ὁ Φρίτς, ἦσαν μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ Πιστοῦ. Διὰ τοῦτο ἐπρότειναν εἰς τὸν κόμητα νὰ πηγαίνουν μαζί μας κάθε πρωί, διὰ νὰ διασκεδάζουν τὴν ἀσθενῆ θυγατέρα του.

«Ὁ κόμης ἐδέχθη τὴν πρότασιν μετ' εὐγνωμοσύνης, καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡμεῖς εἰς τῆς Βέρθας. Τὴν πρώτην στιγμὴν ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν θυμωμένην καὶ ἐγύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸν τοῖχον διὰ νὰ μὴ μας βλέπῃ· ἀλλὰ ὁ Πιστὸς ἔτρεξε καὶ της ἔκαμε τόσα χάδια, τόσες χαρές, ὥστε τὸ κάκισμα ἔπαυσε, καὶ ἡ Βέρθα ἐγύρισε καὶ μας εὐχαρίστησε μὲ τὴν καρδίαν της, ποῦ ἤλθαμεν νὰ τὴν ἐπισκεφθῶμεν...

«Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπέρασε, χάρις εἰς ἡμᾶς, ὅχι μὲ πολὺ μεγάλην πλῆξιν καὶ στενοχωρίαν τὸν καιρὸν τῆς ἀσθενείας της. Τὸ δὲ σπουδαιότερον εἶνε, ὅτι τὰ προ-

τερήματα τοῦ Φρίτς καὶ τῆς Μίνας τῆς ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἠθέλησε νὰ τοὺς ὁμοιάσῃ. Διὰ τοῦτο δὲν ἔθεραπέυθη μόνον ἀπὸ τὸ σπᾶσιμον τοῦ ποδιοῦ της, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ της ἐλαττώματα.

«Ὁ πρᾶσινοκόκκινος παπαγάλος, ποῦ τον εἶχαν φέρῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐπέμενε νὰ φωνάζῃ: «Καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ! Καὶ αὐτὸ δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ!» Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἠπατάτο! Αὐτὸ δὲν ἐπέρασε καθόλου· ἀπεναντίας ἐβάσταξε πολὺ.

Ἡ Βέρθα, διδαγθεῖσα ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτῆς δυστυχίαν, ἐγίνε καλὴ κόρη καὶ ἐγίνετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καλλιτέρα.

Ὅταν ἔλεγεν ὅτι λυπεῖται τοὺς μικροὺς μου κύριους διὰ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ κάμνουν, ἐκείνοι ἀπήντων ὅτι οὐδέποτε ἦσαν εὐτυχέστεροι, παρ' ἀφότου ἐνόησαν ὅτι εἶνε χρήσιμοι καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν ἀγαπήτην των μάμμη.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ.

KIMON AAKIAHE

Ἡ Ἀσπρούλα καὶ ἡ Μίνα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΦΩΛΕΑΣ

Ἦτο ἀνοιξίς, κατὰ τὸ Πάσχα, ὅταν τὰ δένδρα ἐνδύονται τὴν νέαν πρασίνην των στολῆν, ὅταν ὁ ἥλιος ἐκτοξεύῃ ἀκτῖνας θερμίας, ὅταν ἡ αὔρα πνέῃ μυρωμένη...

Εἴχαμεν φθάσῃ ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς εἰς τὸ χωρίον, καὶ μετ' εὐφροσύνης ἀπελαμβάνομεν τὸ δι' ἡμᾶς πάντοτε νέον θέλημα τῆς ἐξοχῆς, τοῦ καθαροῦ ἀέρος, τοῦ ἡσυχίου βίου.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ἐπανήρχοντο καὶ δύο πτηνὰ ἐκ τοῦ μακροῦ ταξιδίου, τὸ ὁποῖον εἶχον ἐπιχειρήσῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος. Ὡς νεήλυδες εὐρισκόμενοι ἐξαίφνης εἰς νέον τόπον, εἰς νέαν ζωὴν, ἐπέτῳν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνήσυχον, δραστήρια, ζωηρά, ἀσχολοσάντων, ἀλλὰ ἀρκετὰ εὐτυχῇ καὶ παιδρὰ μολοντοῦτο.

Μετὰ πολλὰ διαβούλια καὶ συνεννοήσεις, μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας καὶ ἀναζητήσεις, ἐξέλεξαν ὡς κατοικίαν ἐν παλαιῶν δένδρων, τὸ ὁποῖον σκιάζει μίαν τῶν γωνιῶν τῆς οἰκίας μας. Ἐξήτασαν, τὸν ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, ὅλους τοὺς κλώνους του, καὶ ἔμειναν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐρ' ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ὡς διὰ νὰ κρίνουν ἂν ἡ θέσις ἦτο κατάλληλος, ἂν ἐκεῖ θὰ ἦσαν καλὰ.

Κατόπι, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἐκείνου ἀπογεύματος, ἐπελήφθησαν τοῦ μεγάλου ἔργου: τῆς κατασκευῆς τῆς φωλεᾶς.

Παρηκολουθοῦμεν μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ ἔργον των, τόσῳ μάλλον, καθ' ὅσον εἶχον νὰ παλαίσουν κατὰ πολλῶν δυσχερειῶν. Ἐξαίφνης ὁ ἥλιος ἐκαλύφθη ἀπὸ νέφη πυκνά, ἡ ἐλαφρὰ αὔρα μετεβλήθη εἰς ἀνεμον ἰσχυρὸν καὶ τὸ χειμερινὸν ψυχρὸς ἐπανήλθεν ἀνάλητον, ἀμείλικτον διὰ τὰ παιδία καὶ διὰ τὰ πτηνὰ...

Ἦσαν δὲ μεθὰ ἄπειρον οἶκτον, βλέποντες τὸ δυστυχῇ πῶς ἠγωνίζοντο κατὰ τοῦ ἀνέμου, κατὰ τῆς βροχῆς, κατὰ τῆς θεέλλης πῶς ἐπανήρχοντο μυριάκις ὅτι τοῖς κατέστρεφον τὰ ἄγρια στοιχεῖα τί ἐμνηχανέοντο καὶ πῶς ἐσπεύδον νὰ ποτελειώσουν τὸ καταφύγιόν των τὸ πολυπόθητον...

Ἐπὶ τέλους ἡ ἐπιμονὴ των ἐθριάμβευσε κατὰ τῆς κακοτυχίας. Τὰ κάρφη τοῦ ξηροῦ χόρτου, τὰ βρύα, τὰ λεπτὰ κλωνία, ἀπετέλεσαν τὸν καλαθίσκον τῆς φωλεᾶς, ἐπιστρωθέντα κατόπι διὰ τοῦ ἐρίου, τὸ ὁποῖον τὰ πτηνὰ συνέλεξαν ἀπὸ τοῦς ἀγαθωτοῦς θάμνους, ὅπου τὸ εἶχον ἀφήσῃ, ἐπίτηδες θὰ ἔλεγε, τὰ διερχόμενα πρόβατα...

Ὡς, πόσον ἠγαπῶμεν τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο σπιτικὸν τὸ ἐνάετον! Ἀμα τῇ αὐγῇ, τὰ τέκνα μου ἐσπεύδον εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ πευθύνουν πρὸς τὴν φωλεάν τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν των.

Πρῶνότερα ἡμῶν τὰ πτηνὰ, ἔψαλλον ἤδη πρὸ πολλοῦ, τὸ ἄρρεν περιῖπταμενον, τὸ θῆλυ καθήμενον ἐπὶ τῶν ὠν του.

Ὁ Γεώργιος μου ἔλεγε: «Τώρα πεῖα δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν τίποτε! Ὁ καιρὸς εἶνε θαυμάσιος, ὁ ἥλιος λάμπει. Ἐτελείωσαν τὰ βάσανά των καὶ οἱ κίνδυνοί των!»

Ἐτελείωσαν οἱ κίνδυνοί των; Ἄ, μπᾶ! Ἀπεναντίας τώρα ἤρχίζαν. Καὶ το εἶδομεν εὐθὺς κατόπι.

Ὡς πρῶτῃ ἀπειλῇ ἐπῆλθε μία μεγάλη θύελλα: Ἀστραπαί, βρονταί, κεραυνοί, γάλαζα... καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί ἄλλο ἀκόμη! Ἀνθὴ καὶ φύλλα ἐστρώθησαν κατὰ γῆς πτηνὰ πολυάριθμα ἐγάθησαν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς διεφύλαξεν ὡς διὰ θαύματος τὰ ἰδικὰ μας. Ἐωρτάσαμεν τὴν σωτηρίαν των διὰ συμποσίου χαρᾶς: τοῖς ἐστεύλιαμεν εἰς ψυχὰ ἐν ὁλόκληρον πλακοῦντων. Ἀλλὰ καὶ πόσα φιλήματα μετ' αὐτοῦ!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁποῖα ἐκπληξίς! Τὰ μικρὰ τῶν πτηνῶν μας εἶχον διατυπῆσθαι τὸ κέλυφος τοῦ ὠοῦ καὶ ἐξῆλθον. Τρία γυμνὰ κεφαλάρια, πολλὸ ἀσχημα, μὲ ἕνα μέγαλον ῥάμφος κίτρινον, ἐφάνησαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς φωλεᾶς. Τὸ τέταρτον ὠόν, ἔκειτο σπασμένον χαμαί, παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἐτερέτιζον θρηνηδῶς, βλέποντες τοῦτο...

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχον νὰ φροντίσουν διὰ τὰ τρία ῥάμφη, τὰ διαρκῶς ὀλάνοικτα, κατεσίγασαν τοὺς θρήνους των καὶ ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου. Ὡς, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἐπίπονον καὶ τοῦτο, ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς!

Συλλογισθῆτε ὅτι τὰ μικρὰ ἐφώναζαν ἀκαταπαύστως ὅτι ἀπὸ πρωῒας μέχρι νυκτός, οἱ γονεῖς των δὲν ἀνεπαύοντο οὔτε στιγμὴν, ἰπτάμενοι χωρὶς παράπονον, διαρκῶς, διὰ νὰ εὐρίσκωσι τὴν ἀναγκαίαν τροφήν.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας των, πόσοι ἐχθροὶ ἐνήδρευον ἐκεῖ, βυσσοδομοῦντες σχέδια δολοφονα κατὰ τῶν μικρῶν!

Πρῶτῃ ἡ Σερπετή, ἡ στακτερὴ μας γάτα. Μίαν ἡμέραν ἐτόλμησε νάνελθῃ εἰς τὸ δένδρον μέχρι τῆς φωλεᾶς, καὶ ἠτοιμάζετο ἡ κακοῦργος νὰ ἐφορμήσῃ διὰ τῶν ὀνύχων, ὅταν τὴν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τὴν ἀπεμάκρυνε μὲ τὰς φωνὰς του.

Ἀπερίγραπτος ἡ ὀργὴ τῶν τέκνων μου κατὰ τῆς ἐνόγου Σερπετῆς. Τὴν ἐφυλάκισαν διὰ πολλὰς ἡμέρας, χωρὶς ἄλλην τροφήν, παρὰ ἄρτον μόνον καὶ ὕδωρ!

Μίαν ἄλλην ἡμέραν πάλιν, ἐνῶ ἐλείπαμεν εἰς ἐκδρομὴν, δύο κακὰ παιδία, ἐκ τῶν διασημωτέρων μαγικῶν τοῦ χωρίου, ἀνεργήθησαν εἰς τὸ δένδρον καὶ ἀπέσπασαν ἐκ τοῦ κλώνου τὴν φωλεάν.

— Ἄ, εἶνε πολὺ μικρὰ ἀκόμη — εἶπον μὲ μορφασμὸν ἀηδίας ὅταν εἶδαν τοὺς νεοσσούς — αὐτὰ δὲν τρώγονται!

Καὶ ἐχάρισαν τὴν φωλεάν εἰς τὴν Ἰωάνναν, τὴν ἀνεψιάν τοῦ κηπουροῦ μας. Αὐτὴ πάλιν τὴν ἔφερε πρὸς τὴν Μαρίαν μου.

— Θέλετε, κυρία Μαρία, κάτι μικροῦσι καὶ πουλάρια;

Ἡ Μαρία ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου: — Ὡ! τὰ πουλάρια μας!! εἶνε τὰ πουλάρια μας!... Καὶ τώρα; πῶς νὰ κάμω νὰ μὴ ψοφήσουν;

Ἐτοποθέτησε τὴν φωλεάν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ παραθύρου τῆς, καὶ ὅλοι, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Γεώργιος, ἡ Μαρία, καὶ ἡ Ἰωάννα ἀκόμη, ἐκλαίον λέγοντες: — Ἀχ! θὰ μας ψοφήσουν!... θὰ μας ψοφήσουν!...

Ἐξαφὰ κατέφθασαν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῶν δυστυχῶν πλασμάτων. — Ὡ, τί συγκινητικὴ συνάντησις! Ἐπρεπε νὰ ἐδλέπατε ὁποῖας θωπείας ἀντήλλαξαν γονεῖς καὶ τέκνα, ἐπανευρίσκοντες ἀλλήλους μετὰ τόσην ὥραν ἀγωνίας! Μετὰ μίαν ἐβδομάδα τὰ μικρὰ ἠδυνήθησαν νὰ πετάξουν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκαμναν γυμνάσια χωρὶς νὰ πομακρύνωνται πολὺ τοῦ παραθύρου κατόπιν ἐπεχείρησαν ἐν μακρότερον ταξιδίῳ ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας ἐπανήλθον εἰς τὴν φωλεάν διὰ νὰ κοιμηθοῦν. Φεῦ! ἦτο ἡ τελευταία φορὰ. Τὴν πρωῒαν ἐπέταξαν, ἔφυγαν, διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψουν πλέον ποτέ!

— Πῶς; δὲν θὰ ξαναγυρίσουν; ἡρώτων μὲ λύπην τὰ τέκνα μου.

— Ὁχι, δυστυχῶς! Ὅταν μεγαλώσουν τὰ πτηνὰ, φεύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι των καὶ δὲν γυρίζουν πλέον.

Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Μαρία ἔμειναν ἄφωνοι. Κατόπιν ἐρρίφθησαν εἰς τὸν λαιμόν μου καὶ με κατεφίλησαν.

— Ἄ! εἶπον ὅταν μεγαλώσωμεν ἡμεῖς, δὲν θὰ κάμωμεν σὰν τὰ πτηνὰ!...

Ἐκλαυσα τώρα καὶ ἐγὼ, καὶ τοῖς εἶπα: — Πουλάρια μου, νὰ διατηρήσετε πάντοτε τὴν ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας, τῆς ἀγάπης μου, τῶν φροντίδων μου. Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγετε, ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῆτε, ὅταν μεγαλώσετε καὶ γίνετε καλοὶ ἄνθρωποι, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐνθυμῆσθε καὶ θὰ ἐπισκέπτεσθε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἀγαπητὴν σας φωλεάν...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Παγωμένος Ὁκεανός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀναγγέλλουν μετὰ λύπης τὸν ἐξανικτὸν θάνατον ἐνὸς φίλου του:

— Ὁ καίμενος!... Ἄμ' τὸ ἴδιο δὲν ἔπαθε καὶ ἕνας γείτονάς μου; Τὸ βράδυ ἔπεσε καλὰ καλοῦσικα, καὶ τὸ πρωῒ... ἐξύπνησε νεκρός!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τρομέρα

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον. Ὁ πελάτης πρὸς τὸν μικρὸν ὑπηρετὴν: — Ἐ, παιδί! τί παλῶσιν εἶνε αὐτὰ μέσα σὲ σουπιά; Καὶ τὸ παιδί: — Μὰ τί, μεταξὺ τῶν μανδύλων τῆς Καλαμάτας ἦδ' ἔλατε νὰ εἶνε; Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Δό-λα-σὺ-μ-μ.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΧΑΛΑΣΜΕ Κόσμου, μάθε ὅτι ἡ ἐπιστολή σου περὶ τοῦ Ἀγγλικῆς ἐσπαθώματος ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν. Νὰ ἐβλεπες πόσα ἐνθουσιώδη καὶ ὠραία μου γράφον οἱ φίλοι μου! Ἡ Λευκὴ Πεταλούδα λέγει ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ σε βοηθήσῃ ἂν θὰ ἰδρῶσθαι τοιοῦτος Σύλλογος ἐδῶ. Ὁ Πεζοναύτης μάλιστα ἐπιστήρῃ ἐκ τῆς ἐξοχῆς του εἰς Σύρον, θὰ γνωρίσῃ τοὺς ἐκεῖ συνδρομητάς μου, διὰ νὰ τοὺς εἴπῃ νὰ ἰδρῶσιν Σύλλογον. Ἡ Ἀνδρὸν τῆς Ἐρήμου, ἡ ὁποία μάλιστα εἶχε τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃ, προφητεύει ὅτι διὰ τοῦ ζήλου τῶν φίλων μου, θὰ γίνω μίαν ἡμέραν «κοσμοκράτειρα». Ὁ φίλος μου Μεγας Στρατάρχης (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἐκλέγω) μου στέλλει πλήρες σχέδιον Συλλόγου. Ἡ Ναυτοπούλα κατενθουσιάζει καὶ πάμπαν. Ἡ Ἰρις ἄλλο τόσον. «Οἱ οἱ τέλος πάντων μου γράφουν ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ιδέας. Διὰ τοῦτο δὲν μου φαίνεται δύσκολον νὰ πραγματοποιήσῃ μίαν ἡμέραν, καὶ ἴσως μάλιστα λίαν προσεχῶς. — Σοὺ ἔστειλα τὸν δὸν τόμον καὶ τὸ 29ον φυλλάδιον.

Πολὺ αἰσθητικὸν τὸ ποιημὰ σου, Κολοσσὲ τῆς Ρόδου. Δυστυχῶς ὅμως οὔτε νὰ το δημοσιεύσω δύναμαι, οὔτε νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ — ἐννοεῖς τοὺς λόγους...

Εἶδες λοιπὸν τί ὠραία ποὺ εἶνε ἡ «Νίνα» ἀγαπητὴ μου Ναυτοκούρα; Ἄφ' οὗ πλέον τὴν ἀνέγνωσεν ὁ πατέρας σου καὶ ὁ διδάσκαλός σας!... Ἐκ μέρους τῆς Πίσσης ἕνα φίλ' πρὸς τὴν Μπελλίαν σου, καὶ νὰ τῆς γράψω τὰ δύο τῆς ἀδελφῆς.

Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, Ἀστροφεγγιά, σ' εὐχαριστοῦν θερμῶς, καθὼς καὶ τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν, διὰ τὰ γραμματόσημα. Πετοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰν των, ὅσας τὰς ἐνθυμῆται κανεῖς!

Τί νὰ σου εἶπω καὶ ἐγὼ, Λάλε Ἰχθυὶ! Φαίνεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς παῖς. Τοιαύτας ἀπροσεξίας καὶ ἀντιφάσεις ἀπαντῶμεν καμμίαν φορὰν εἰς τὰ μυθιστορήματα, καὶ μάλιστα τὰ περιπετειώδη, ἀλλὰ δὲν ἔχουν καὶ πολλὴν σημασίαν. Λέγουν μάλιστα δι' ἕνα διάσημον μυθιστοριογράφον τὸ ἐξῆς νόστιμον: λησμονήσας ποτὲ ὅτι εἶχεν ἀποθάνῃ εἰς ἥρωα του, μετὰ τινα κεφάλαια τοῦ ἐπαρουσίασε πάλιν ὡς ζωντανόν. Καὶ διὰ νὰ τοῦ καλῶσθαι, ἠναγκάσθη κατόπιν νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶχε πάθῃ ἀπὸ νεκροφάνειαν, — φαντάσου!

Τὸ τετράδιον τῆς Ὁραίας Δορκάδος, Μακρολέεκα, σοὺ τὸ ἔστειλα εἰς τὰς 16 Μαΐου. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἀλλὰ τώρα ποὺ τὸ εἶδαμεν, εἰμπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ σοὺ στείλῃ κανένα ἄλλο. — Ἡ Πυθία δὲν σοὺ ἔστειλεν ἀκόμη.

Κλάδος Ἐλαίας, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι δὲν εἶχα λάθῃ προηγουμένην σου ἐπιστολήν. Αὐτὴ, εἰς τὴν ὁποίαν σοὺ ἀπαντῶ σήμερα, εἶνε γραμμένη διὰ χειρὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τώρα εἶναι καλὰ καὶ δι' ἐμὲ ὀλίγον θὰ μου γράψῃς διὰ τῆς χειρὸς σου.

Μὰ εἶσαι πράγματι δέκα ἐτῶν, ἀγαπητὲ Τσιν Τσῶν. Ἡ μήπως κάμνω λάθος; διότι σοὶ εἶδαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου, σ' ἔκριναν ὡς μεγαλύτερον. Ἄν εἶνε λάθος, διόρθωσέ το, διότι ἀδικεῖς τοὺς ἄλλους διαγωνιζομένους εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, μεγαλύτερους ὢν. — Τὸ κατὰ τοῦ λόγου ἀτακτικόν, ποὺ μου γράφεις, τὸ ἔχω δημοσιεύσῃ ἄλλοτε. Φίλησέ μου τὴν ἀδελφὴν σου, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ ὅσον μάγαν.

Φαιδρότατα περιγράφεις τὴν γαϊδουροκαβαλαρίαν σας, φίλτατε Τζι Τζι Μπουμ-Μπουμ. Σὲ φαντάζομαι ἐπὶ τοῦ ὄνου σου ἀπροπορευομένου καὶ ὀγκανίζοντος φρικτὰ διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀρτίην σας εἰς ἄλλους συναδέλφους σου, οἱ ὁποῖοι ἀπαντοῦν μακρὸν μεν τσέρπον χαρισμάτων. — Τί ὠραία!

«Ἀχ! ἄχ! — γράφει ὁ Παχὺς Τσίρος, — πόσες καὶ πόσες φορές ἐπέρασα μετὰ τὴν ἄμαξαν ἀπὸ μίαν πολὺ-πολὺ ἀγαπητὴν φίλην μου, καὶ ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου: Ἀχ, καὶ νὰ ἦτον ἡ φίλη μου σὲ μπαλκόνι, νὰ τὴν ἔβλεπα!» Σεῦρετε ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ φίλη τοῦ Παχέος Τσίρου; Καὶ ποῖα ἄλλα ἀπὸ τὴν Διάπλαιν;... Καὶ ποὺ νὰ ἠκούατε τοὺς θερμούς καὶ ἐνθουσιώδεις λόγους ποὺ εἶπε δι' αὐτὴν πρὸς ἕνα φίλον του!...

Δὲν περᾶζει, Ἀνδρῆε Ἀργοναῦτα, θὰ εὐρεθῇ κάποτε καὶ κανένας, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶνε συνδρομητὴς μου καὶ θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ. Τὸ ἐσπαθώμα, βλέπεις, ἀπαιτεῖ ὑπομονήν. — Χαίρω πολὺ πού ἔμαθες λαμπρὸν κολύμβη, καὶ μάλιστα ἀκολουθῶν τὰς συμβουλὰς μου.

Πρὸς τὸ ἀγαπητὸν μου Παλλικάρη τῆς Δαζίας: α') εἰμπορεῖ εἰς ὅλα σου τὰ τετράδια νὰ γράφῃς τὰς ἰδίας ἀπαντήσεις. Ἄλλως δὲ ἦτο πολὺ κοπιαστικὸν νὰ ἐφευρίσκαίς νέας διὰ κάθε ἀνταλλαγὴν. β') στείλῃ μου ὅσας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ἔχεις, νὰ ἐκλέξω γ') οὐδέποτε γίνεταί τις ἐνοχλητικὸς, γράφων πρὸς τὴν Διάπλαιν δ') γαλλιστὶ ὄχι: εἶνε ἀποπνέει βεβαίως καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφὴ σου εἰμπορεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ μυστικά.

Αἱ Σκέψεις τοῦ Ἀνανία, Στρατῆρ' Ἀντίβα, θὰ ἐξακολουθήσουν ὅλον τὸ ἔτος. Μὰ παῖς ποτὲ ὁ ἄνθρωπος νὰ σκέπτεται; Ὁ Βιργίλιος εἶπε: «Τὰ πάντα με κινεῖται» μόνον νὰ σκέπτομαι δὲν κινεῖται ποτέ.

Μὴ φοβεῖσαι, Δελφίν' τοῦ Εὐξείνου, ἔλαβα ὑπ' ὄψιν τὰς δικαιολογίας σου καὶ θὰ φανῶ ἐπιεικής. Ἐφθάσε λοιπὸν ἡ ἐξαδέλφη σου; Ἐχὼ πολλὸν καιρὸν νὰ λάβω ἐπιστολήν της.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, Εἰφία τοῦ Αἰγαίου. Τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν.

Ὁ μὲν δεχόμενος τὴν πρότασιν, Ρωμύλε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσῃ τίποτε, οὔτε νὰ δημοσιουῇ. Ἦθελε καὶ ἐγὼ νὰ ἠμπορούσα νὰ ἔλθω, νὰ ἰδῶ τί ὠραία ποὺ εἶνε ἡ ἐξοχή σας. Ἀλλ' ἀναλαμβάνεις νὰ ἐλθῇς σὺ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἐκδίδῃς τὸ φύλλον κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; ἔ.

Ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνη, συνεπλήρωσεν ἤδη ἐν Δεῦκωμᾳ ἐξ 25 τετραδίων καὶ ἐδράβευσεν τὸ καλλιτέρον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν κρίσιν της, εἶνε τὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου. Τῇ στέλλει λοιπὸν σήμερα ὡς βραβεῖον μίαν χαριτωμένην ἐλατιογραφίαν τῆς ἐπάνω εἰς ποσειδάναν — καὶ φαντάζομαι πλέον τὴν χαρὰν τοῦ μικροῦ μου φίλου! Μοῦ γράφει: δὲ καὶ μίαν ἐκτενὴ κρίσιν περὶ τῶν Τετραδίων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὀλοσπᾶσθαι νὰ εἰς τὸ προσεχές.

Βλέπεις, Μονάρχιδι Χαρά, ὅτι σήμερα προτείνω ἐκ μέρους σου ἀνταλλαγὴν πρὸς τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδι. Ἄν δεχθῇ, θὰ σοὺ στείλῃ ἐν τετράδιον πρῶτῃ, καὶ τότε θὰ τὴν στείλῃς τὸ ἰδικόν σου, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ μεταξὺ φυλλάττω. Αὐτὸς εἶνε ὁ Κανονισμός. Ναι, ὁ Τίτος Βάσσος ἔλαβε ψευδώνυμον. Ἄν το εὕρῃς!

Ὁραϊότατον τὸ χαρτί σου, Ἡμερο Γατάκι. Ὁ Ἀνανίας γράφει εἰς τὸ Φάληρον τὴν Ε' Κυριακὴν, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἀκόμη πότε θὰ τὴν τελειώσῃ. Ἐπαθεν ἕνα σωρὸν πράγματα. Ἀλλὰ με παρακάλεσε νὰ μὴ σας εἰπῶ τίποτε, διὰ νὰ σας τα διηγῇ ὁ ἴδιος.

Νομίζω, Ἀσπροποταμίτη, ὅτι ἔχεις ἤδη ἀνταλλάξῃ μετὰ τὸ ψευδώνυμόν της. Δὲν εἶνε περιττὴ ἡ νέα ἀνταλλαγὴ; — Ἀπὸ τὰ ἄλλα ποὺ μου γράφεις δὲν ἐννοῶ γού. Τὰ καλὰ παιδία δὲν κάμνουν αὐτὰ τὰ τρομέρα ποὺ ὑποθέτεις!

Ζέστη καὶ ἐδῶ ἄρκετῇ, Ὁραία Κέρκυρα. Μόνον τὸ βράδυ δροσιζόμεθα ὀλίγον, ὅταν ἀνάπτωμεν τὴν λάμπαν. Τότε αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία κάμνουν τὸ «χάρτινον χιόνι» καὶ ἐστὶ παρηγορούμεθα. — Ἐ. πῶς πηγαινούν αἱ διαπραγματεύσεις;

Ἐκ τῶν νέων ψευδωνύμων, κύριε Φασαρία, σοὺ ἐκλέγω αὐτό. Ἄν ὅμως σοὺ εἶχα ἐκλέξῃ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων, — διότι δὲν ἐνθυμούμαι, — εἰδοποιήσῃ με, νὰ το διαγράψω. Τὸ ποιημὰτί σου ἀρκετὰ καλόν, ὅχι ὅμως καὶ διὰ νὰ δημοσιεύσω.

Ἐνδοξος Σαλαμίς, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα, ἐξ ὅσων μοι προτείνεις διὰ τῆς ἀδελφῆς σου. Ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ μου γράψῃς καὶ μόνη σου.

Μάθετε λοιπὸν ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε τὴν ἐορτὴν τῆς ἡμετέρας τοῦ Ἀρδιαμερῆ Ἀμυγδαλιάς, καὶ τότε δὲ εἶνε ποῦ ἔγινε τὸ μεγάλο κακὸν μετὰ τὰς ἐξαδέλφας της καὶ φίλας μου. Ἄς δεθῇ καὶ τὰς ἰδικὰς μου εὐχάς, ἂν καὶ ὀλίγον ἀργά.

«Ἐπανεκαμψες ἐκ Μεθάνων», ἀγαπητὲ Δορ Κιχῶτ; Ἡ φράσις σου μὲν ὑπενθυμίσεν ἐν ἀνεκδοτῶν. Ἐνας κύριος, ἔχων τὴν μανίαν νὰ ἐλλήνισῃ, εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν σιδηρόρραν, ἡ ὁποία ἔφερε τὰ ρούχα: — Ἡ οἰκοδέσποινα οὐκ ἔστιν ὠδὲ. Μὰ ἐπανεκαμψετε! — Μὰ τὴν Δέσποιναν ποὺ ὀνομάζεται, ἀφεντικὸν, ἀπεκρίθη ἐκείνη, δὲν καὶ ἔκαψα! Ἰδὲς τα!

«Ἀνοστοὶ καὶ καθόλου εὐρεῖς» αἱ ἐπιστολαὶ σου, Ἀχχουρα τῆς Εὐτυχίας; Ἀλήθεια τὸ λές; ἡ μήπως διὰ νὰ κούσῃς τὰ ἐναντία;

Μεταξὺ τῶν τόσων χαρακτηρημῶν τῶν Μ. Μυστικῶν, ἔχομεν σήμερα καὶ τὸν τοῦ ἀγαπητοῦ Τορπιλλητοῦ, ὁ ὁποῖος τὰ ὀνομάζει «ἀκατοπτρον τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς». Καὶ εἶνε τῶν ὄντων, ἂν το σκευθῇ καλῶς...

Ταπεινὸν Ἰορ, σημείω

διονα, ἀγαπητοί μου Φιλόσοφε Ἀναξαγόρα καὶ Σιδηρόδρομε τῆς Θεσσαλίας. Ἄλλ' ἦτο περικτή. Διότι οὐτε ἐγώ, οὐτε ὁ κ. Φαίδων ἐπιστεύσαμεν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ὅτι σεῖς ἐστεῖλας τὴν ἀνώνυμον ἐκείνην ἐπιστολήν. Ἀπειναντίας σὺς λογαριάζομεν μεταξὺ τῶν καλλιτέρων μας φίλων.

Ἀγκυρα τοῦ Ἑλέους, ἡ ἐπιστολή σου ἔφθασεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου παραχρῆμα. Ὁ φάκελλος ἐπάνω ἦτο σχισμένος καὶ κατόπι κολλημένος, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται. Καὶ δὲν ἦρα μέσα παρὰ μόνον ἐν φύλλον με λύσεις. Ἀρὰ γε δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτε ; — Ἰσως ἡ παραβίασις ἔγενεν ἐκ περιεργίας εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ἅμα εἶδαν τὴν σφραγίδα σου, μίαν Ἀγκυραν καὶ κάτωθεν « Ἀγκυρα τοῦ Ἑλέους ». Τί λέες καὶ σύ ;

Ἐγὼ πολὺ ἄξιον νὰ παρανοήσαι, Χρυσῇ Ἀκτί. Διὰ νὰ σου στείλω μόνον φιλάκι καὶ νὰ μὴ σου ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, σημαίνει ὅτι ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἔγραφε τίποτε, ἀπαντοῦν ἀπάντησιν ἄλλως τε αὐτὸ τὸ εἶπα τόσες φορές, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὸ ἡξυρῇ καὶ νὰ μὴ φαντάζεσαι ἄλλα.

Ὁ, τί ὥραία ἡ ἐπιστολή σου, θαλασσοῦλά! Φαίνεται ὅτι ὅσον θερμῶς ἀγαπᾷς τὴν φύσιν, τόσον ὥραία εἰσεύρεις καὶ νὰ τὴν περιγράφῃς. Ἀλήθεια, αἱ περιγραφαὶ σου εἶνε ζωηρόταται. Περιμένω τὰ λογογραφικά σου πρωτόδικα. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μόνην τὴν ἐπιστολήν σου ἂν κρίνω, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι θὰ διαπρέψῃς μίαν ἡμέραν εἰς τὸ γράφειν, ἂν ἐπιδοῇς μετὰ τὰ σωστά σου. Ἄλλως τε, ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἶνε καὶ οἰκογενειακόν σας.

Ὁρφεῦ, τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν το ἐπῆρε κανείς, μὴν ἀνησυχεῖς ὥστε δύνασαι νὰ μου γράψῃς με αὐτό. Ἐπειτα, σὺ εἶσαι ὁ ἐφευρέτης τοῦ ξεσπαθώματος. Ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ σε λησιμονήσῃ καὶ νὰ δώσω τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς ἄλλον ;

Εὐχομαι, θαυμαστὰ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, νὰ σου περάσῃ γρήγορα ὁ πονοκέφαλος διὰ νὰ συνεχίσῃς τὴν ἐπιστολήν σου, νὰ μου γράψῃς πῶς ἐπέρασες εἰς τὴν ἐκδρομὴν καὶ νὰ μου ἀποτελειώσῃς τὸν μῦθον.

Καλὲ τί μου λές ! θὰ βγάλῃς περιοδικόν, φίλτατε Γραβιῶ ; Καὶ μαζεύεις λεπτὸν πρὸς λεπτὸν διὰ τὰ τυπογραφικά τοῦ πρώτου φύλλου ; Ἀμὲ τὰ τυπογραφικά τοῦ δευτέρου ; Ἀμὲ τὰ μαθήματά σου, παιδί μου ; Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς διὰ τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Ἄν ἐπιμένῃς ὅμως...

Ἡ Εὐκρατος Ζώρη μοῦ ἔστειλε ἓνα μεγάλον κατάλογον, ἀπὸ ἐδῶ ὀνόματα, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ψευδώνυμα. Καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν εἶνε σωστά. Ἀλλὰ πῶς ἡμπορῶ νὰ τῆς ἀπαντήσω ; Θέλει νὰ προδώσῃ τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου ; Ἀφίνω δὲ πού τὰ ἔχῃ κάμῃ σαλάτα ! — Ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς Ἀσπιδόρας καὶ προεῖδε λαμπρά, εὐγέ της ! Θά τὴν συνεχάρηται καὶ αὕτῃ ἡ κυρία Βέρθα Βασιέ.

Τὸν τίτλον τοῦ νέου μου μυθιστορήματος, Μικρὲ Κινέζο Χιν-Χαν, θὰ τὸν μάθῃς ἀργότερα, μὴ βιάζεσαι ! Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστον.

Ἄσ' οὐ ἐσυμπάθησες τόσον τὸν Κιθαροδόν Ἀπόλλωνα, ἀγαπητὲ Τσιρτσιμπίδα, εἰμπορεῖς νὰ τὸν γράψῃς μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν εὐχάριστος τῷ διαβόλῳ, ἂν θέσῃς καὶ ἐν 30 λεπτοῖς γραμματίζομαι. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι καὶ ἐκεῖνος θὰ σου ἀπαντήσῃ.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, Νέε Ὁρακλῆ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ κρατήσῃς. Σοὺ ἔστειλα τὰ φύλλα. Γράψε μου συχνά.

Ξενηγευμένον Πουλί, εἶσαι λοιπὸν καταμαγευμένον μαζί μου, ἔ ; Κ' ἐγὼ εἶμαι καταμαγευμένη με σέ.

Βίρλα, τὸ τετράδιον τῆς Ναυτοπούδας σοὺ ἐστάλη ἀπὸ τὰς 17 Ἰουνίου. Πῶς ; δὲν τὸ ἔλαβες ;

Ἀσπασμοί, πληροφορεῖαι. — Ἀναβάλλονται διὰ τὸ προσεχές. Ἐνῆκα τῆς γραμματοπλημύρας, αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλ-
λάξουν : Ὁ Τσιρτσιμπίδας μετὰ τὸν Μικρὸν Κινέζον Χιν-Χαν, ἔτσι θέλω καὶ ἔτσι μᾶρῃσει — ἡ Ἰρις μετὰ τὸν Μυλδρον καὶ μετὰ τὴν Μυλαῖδην — τὸ Ἰόνιον Πέλαγος, μετὰ τὴν Ὁραίαν Κέρκυραν καὶ Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν — ἡ Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας μετὰ τὴν Ἰριδα, Ἀνεμωστρόβιλον, Λευκὴν Ἀκακίαν, Ταταραῖαν Κόρην, Μέλισσαν Καλλιτέχνιδα, Ὁραίαν Κέρκυραν, Χαλασμὸν Κόσμον καὶ Παπαρούναν τῆς Πεντέλης — ἡ Πάλλουσα Καρδιά μετὰ τὴν Καρδερίναν — ἡ Μοραχὴ τῆς Πεντέλης μετὰ τὸν Ταπεινὸν Ἰον — ὁ Λευκὸς Κύκλος μετὰ τὴν Ἀθῶαν Περιστερὰν καὶ μετὰ τὸ Ἀφρισημένον Κύμα — ὁ Μακρολέλεξας μετὰ τὴν Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας (πρὸς τὸν Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας δύναται νὰ στείλῃ τετράδιον) — ὁ Τορπιλλητὴς μετὰ τὴν Γλυκεῖαν Ἑλπίδα — τὸν Ταπεινὸν Ἰον μετὰ τὸν Ἀνδρείον Στρατιῆν καὶ τὴν Μακεδονικὴν Καρδίαν — ἡ Ὁραία Κέρκυρα μετὰ τὴν Μαρίαν Παυλάκη, Ἀρῶν Φαργκίον, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα — ἡ Χρυστὶνα Α. Δεσφίλλια μετὰ τὴν Εὐτυχὴ Θνητὴν — τὸ ἔτσι μᾶρῃσει μετὰ τὸν Χαλασμὸν Κόσμον, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Τρεχαγυρενόπουλον, Ἀργεῖτικον Πρόσπον καὶ Μελαγχροικὴν Ἑλληνίδα — ἡ Μοράκριβη Χαρά μετὰ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα — ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις μετὰ τὸν Φιλόσοφον Ἀναξαγόρα — ὁ Ρωμύλος μετὰ τὴν Καρδερίναν, Εὐκράτος Ζώρη καὶ Ἀλεξάνδρον Δούρον — ὁ Σιγίς τοῦ Αἰγαίου μετὰ τὸν Ἀετὸν τῶν Ὁρέων καὶ τὴν Λευκὴν Ἀρῶν — ὁ Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου μετὰ τὸν Χαλασμὸν Κόσμον, Μικρὸν Διάβολον, Ὑπολαῖδα, Ἀκρόπολιν, Παραδείσιον Πτηνόν, Θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ἀστυκὴν Ἀηδόνα, Καλλὴν Καρδίαν, Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου καὶ Ταπεινὸν Ἰον — ὁ Ἀραπάκος μετὰ τὸν Τζι-Τζι-Μπου-Μπου — ἡ Ἀστραπὴ μετὰ τὴν Ἀστροφεγγίαν, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Ἀγκυραν Εὐτυχίας, Βεελθούλ, Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου καὶ Μικρὸν Διάβολον — ἡ Εὐκράτος Ζώρη μετὰ τὴν Ἀντιγόνην, Καρδερίναν, Θέλωσαν, Φερεντέχον Χρυσάλλιδαν καὶ Ἀχαιὸν Δρομέα — ὁ Ἀνδρείος Ἀργοναυτὴς μετὰ τὸν Ἀνδρείον Εὐκράτος, Τρομάραν, Θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων, Ὁραίαν Κέρκυραν, Κόρην τῆς Ὁραίας Λέσβου, Κόντε Ραπαράκη, ἔτσι μᾶρῃσει, Φιλελεύθερον Ἑλληνα, Ξενηγευμένον Πουλί, Τόσον τοῦ Φοβόν, Μέλισσαν τοῦ Ὑμνοῦ, Μαῦρον Πρίγκιπα καὶ Λόρδον Βύρωνα — ἡ Γερναία Σουλμισσοῦ μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν — ἡ Δικατερίνη Κοτζάλη μετὰ τὸν Τοῖν Τσῶν, Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα, καὶ Τρεχαγυρενόπουλον — ὁ Ἀλὸς Ἰχθυὸς μετὰ τὴν Ἀγκυραν τοῦ Ἑλέους καὶ τὴν Ἀγκυραν τῆς Ἑλπίδος — ἡ Ἀστροφεγγία μετὰ τὸν Δολιχό-μυ, Τίχ-Τάκ, Ἀδὸν Κιχότην, Ἀνθισμένην Ἀνταρίαν, Ἀχαιὸν Δρομέα, Ἀνεμωστρόβιλον, Ταπεινὸν Ἰον, ἔτσι μᾶρῃσει, Ἰριδα καὶ Ἀδραν τοῦ Φαλήρου — ἡ Ἀγρωστός Τύχη μετὰ τὴν Εὐτέρπην — τέλος ὁ Ἐθελοντὴς Στρατιώτης μετὰ πάντας τοὺς συνδρομητάς μου καὶ τὰς συνδρομητρίδας, ὅσοι εὐαρεστηθῶν νὰ τῷ στείλουν τετράδιον.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Ριθόκολον, Λευκὸν Μαρονάκι (πῶς εἶνε ἡ μαμμά ;) Δικατερίνην Κοτζάλη, Ἀγνωστον Τύχην (πρόσεξε νὰ μὴν εἰπῇς εἰς κανένα τὸ ψευδώνυμόν σου, διότι μερικὸν πού σε γνωρίζουν εἶνε... ἐπὶ τὰ ἴχνη σου) Γερναίαν Ἑλληνίδα, (μπαρῶ, κορίτσι μου !) Ἑσπερίαν Ἀδραν, Μέλαρα Ἀετὸν, Μικρὸν Συμπαθητικόν, Ἀστραπὴν (μετὰ τὸν Ἰον) καὶ Τρικυμωδὴν Μαλέαν,

Μέγαν Ἀλεξάνδρον (εἶδες βέβαια ὅτι ἔχῃς τὸ στοιχείον !) Ἀνθισμένην Λεμονιάν, Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου, Εὐκράτος Ζώρη (ἔχω καὶ ἐκεῖ) Τρικέφαλον Γόδραν, Ἀδραν τοῦ Εὐξείνου, Ἀδραν τοῦ Ἀρίονος, Ἀρτ. Δ. Παπαγεωργίον, Μακρολέλεξαν, Τρομάραν, Ἀνδρείον Εὐκράτος, Λευκὸν Κύκλον, (δὲν περὶ ζεῖ, ὥστε ἀργότερα ἐπιτύχῃς τίποτε) Μοραχὴν τῆς Πεντέλης (χαίρω πάρα πολὺ πού ἐγίνε καλὰ) Κασσάνδραν Χατζῆ-Γεωργίου, Μαρμαρίταν Στρατηγόπουλον, Ἀνθισμένην Ἀνταρίαν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Τρεχαγυρενόπουλον (δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένη, ἐννοία σου) Σκαρδαλιάρην (γὰρ νὰ ἰδοῦμε, λοιπὸν !) Ὁρμὸν τῆς Κερκύρας (ἔστειλα) Βοδῶπιν, Ἀρτοστοφορον Μιχαηλίδην, (ἔστειλα ἐκ νέου 30 καὶ 31) Φιλελεύθερον Ἑλληνα (τώρα πού ἐγίνε καλὰ, θὰ στείλῃ τετράδιον εἰς ὅσους χρεώσται, διότι ἦτο ἐπὶ 15 ἡμέρας ἀσθενής) Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας (δεκτόν) Βουγ-Ζαρράλ, Θεῶν τοῦ Ζαππείου (ὥραϊον) Χρυσόγαρο, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Αὐγούστου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Διὰ λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Σεπτεμβρίου. ἔ.

116. Στοιχειόγραφος.

Ἐσρωγείφομαι καὶ θέλω φαγητόν τὸ πᾶν νὰ γίνῃ. Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς ἔχῃς μόνον θέλω μένει.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Τρεχαγυρενοπούλου

117. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ταναγραία Κόρη καὶ τὸ Μῆ με λησιμόνει, ἡ Χαρχυγὴ, ὁ Πύρρος κ' αὐτὴ ἡ Ἀντιγόνη καὶ ἡ Σακπῶ ἐπίσης εἰσφέρουν κατὰ τι καὶ βγάζουν εἰς τὸ μέσον ἀρχαῖον ποιητὴ.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας

118. Αἰνίγμα.

Ἡμεθα δύο ἀδελφοὶ διάφοροι τὴν κλίσιν, ἂν θέλῃς δὲ πορίσῃτι ἐκ τῶν ἐξῆς τὴν λύσιν. Ἡ μία πλοῦτον ἀγαπᾷ, ἡ ἄλλη τὴν πενίαν, συχνάς ἡ μία 'ς τὰ λουτρά, ἡ ἄλλη 'ς τὴν πλατεῖαν.

Ἐστᾷ ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαῆλ Τσουδαλά

119. Σταυροί.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΙΝΟΗΣΣΩ σχηματίζονται σταυροὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος ἀρχαίας πόλεως καὶ ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης ἀποτελούμενον.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου

120. Παζλινον

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.

Α	Ω	Τ	Ε	Ε	Α	Υ
Θ	Ν	Ο	Γ	Τ	Ε	Γ
Ω	Α	Ν	Ι	Ο	Ι	Ε
Ν	Γ	Τ	Σ	Μ	Ν	Ι

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυδαλῆς

121-123. Ἐπανόρθωσις λέξεων

Διὰ καταλλήλου μεθεώσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι ἀκαταλήπτων λέξεων σχηματίζονται πρῶτον συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως τὰ ψευδώνυμα.

1, Δεσανέλα. 2, Νυκειλῆχω. 3, Ἀσφοκάρδια.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἰάκχου Βάχου

124. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τάριχαι γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸν ἀρχαῖον θεοῦ, τὰ δεύτερα ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς ἀρχαίου ἱστοριογράφου.

1, Μαλακώστρατον. 2, Ποταμός τῆς Ἀσίας. 3, Πτηνόν. 4, Ἀρχαῖος συγγραφεύς. 5, Ὀρος. 6, Ἀκρωτήριον.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἀστροφεγγῆς

125. Ἑλλειποσύμφωνον

ωα-ααωω-εε-οο-αιωαι.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Πλάκουδου Ἀχιλλεύς